

af Folket Midler til at fremkalde megen Ulykke, og jeg skulde derfor meget fraraade den Slags Experimenter. En Biting ved Siden deraf er det, som min høitærede Kollega (Magius) udtalte — hvilken Udtalelse isvrigt var fuldkommen berettiget — nemlig, at disse Baaben vilde blive aldeles ødelagte, hvoraf et betydeligt Tab for Statskassen vilde fremgaa. Skulde Meningen med Bevæbningen af denne Del af Landeværnet være den, at man vilde have den hurtig mobiliseret, saa ser jeg ikke, hvorfor man da ikke giver hele Landeværnet Baaben, hvilket dog vilde være nødvendigt, naar det skulde udføre det lokale Forsvar. — Der er en anden Grundsætning i Betænkningen, og det er den, at man i videste Omfang skal komme bort fra Garnisonstjenesten. Dette anser jeg baade for meget farligt og for umuligt. Jeg anser det for farligt, fordi man ikke kan lade Militæretablissementer og alt dertil Hørende uden Bevogtning, og det er ogsaa ganske sikkert, at det i flere Stæder som Kjøbenhavn dog kan være nødvendigt, at der er en militær Styrke tilstede til Opretholdelsen af den indre Orden; og jeg anser det dernæst ogsaa for umuligt, thi dersom vi skulle have nogle befæstede Punkter, saaledes som det er vedtaget af Folkethinget, saa maa der have en Besætning i disse. Det gaar virkelig ikke an, at have Befæstninger, i hvilke der ikke er en eneste Mand; man kan ikke saaledes lufte af for en Befæstning og overlade den til sig selv. — Der er fremdeles udtalt den Grundsætning, at der i videste Maal skal anvendes værnepligtige Befalingsmænd. Der kan jeg aldeles henholde mig til, hvad der blev yttret af den værdige foregaaende Taler. Jeg vilde sige, at man burde stræbe hen til det Mødsatte, nemlig i videste Maal at komme til Anvendelsen af faste Befalingsmænd og til at have saa saa værnepligtige Befalingsmænd som muligt.

Efter disse almindelige Udtalelser skal jeg nu komme til at berøre nogle enkelte Punkter i Lovforslaget. Der er for det Første § 1. Her er der allerede sket en meget væsentlig Forandring i det af Ministeriet indbragte Forslag, nemlig den, at Ingenieurkorpset er udeladt og derimod lagt som et Regiment ind under Artilleriet. Det er ganske vist, at der ikke er nogen Forbindelse mellem disse to Baaben, de berøre hinanden meget nær; men de gaa dog hver sin Vej, idet deres Forretninger ere meget afvigende fra hinanden. Artilleristen forstaaer sig ikke paa Bygningsvæsen, og Ingeniøren forstaaer sig ikke paa Kanoners Konstruktion og Sligt, og om ogsaa en saadan Sammensmeltning i tidligere Tid, hvor Alt var simplere og lettere, kunde gaa, saa kan den det ikke mere nu. Der har været Lidet her, hvor der var en maitre d'artillerie, som under sig havde begge disse Korps; men paa samme Tid var der en Kommandør for hvert Korps, og vil man altsaa nu have en saadan Sammensmeltning, saa maa man egentlig kun staae en Befalingsmand

mere. Jeg tror nu ikke, at man let vil finde en Mand, der vil være i Stand til at overtage begge Korps; men skulde dette være Tilfældet, maatte han igjen under sig have to Mænd, der hver især ligesom nu skulde være Chef for hver af de to Afdelinger. Jeg maa altsaa meget fraraade denne Bestemmelse.

§ 2 omtales Fodfolkets Organisation. I det jeg isvrigt henholder mig til den foregaaende Taler, skal jeg udtale, at jeg naturligtvis meget foretrækker Ministeriets Forslag, som baade giver en bedre og større Styrke; men jeg maa ogsaa udtale som mit Ønske, at man kunde vende tilbage til det tidligere Forslag, som gik ud paa, at vi skulde have 30 Liniebatailloner, altsaa, at de 10 Reserverebatailloner gik over til at blive Liniebatailloner, og endvidere at vi fastholde Brigadeinddelingen, og at vi maa faae Regimentsinddelingen indført. Det er en Inddeling, som findes allevegne, og er der noget Sted, hvor man skal ønske en saadan Ordning af Kommandoer, saa er det i de Hære, hvor der er den mindste Uddannelse af Kropperne; der trænger man mere end noget andet Sted dertil. Jeg tror altsaa ikke, at vi i den Retning bør gaa lavere end Andre. Jeg ser meget vel, at et saadant Forslag vil medføre en Del større Bekostning, men jeg tror ikke, at det vil være saa Meget, at det jo langt vil blive opveiet ved det, man naaer der igjennem. — Jeg beklager, at Rykteriet i det foreliggende Lovforslag er formindsket i Sammenligning med, hvad der indholdes i Ministeriets Forslag; jeg anser det for nødvendigt at have et stærkere Rykteri. — § 4 omtales Artilleriet, og der er et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg kan udtale en Billigelse, det er nemlig, at der er oprettet en Artillerikommando. Jeg vilde ansæ det for et Gode, om alle de Afdelinger, der ligge under Artilleriet, hvis Tjeneste er artilleristift, vare henlagte under Artilleriets Chef, dog med den Begrænsning, at de Divisioner, der ere formerede, fik deres Artilleri tildelt, og at det Artilleri, der er afsiget til Befæstninger, stode under Generalkommandoerne; der er i og for sig en Urimelighed i, at hele det Artilleri, som er bestemt til hele Hæren, staaer under Generalkommandoer, som i Krigstid efter sin Sammensætning kun vil have Brug for omtrent en Treiedel deraf. Det, der vilde vindes derved, er, ikke at man vilde have denne større Magt, om man vil, men at der er en Leilighed til paa en bedre Maade at kunne anvende de Kræfter, der ere tilstede, efter Tidsleiligheds Krav. Det er meget vanskeligt at faae den rigtige Samvirken, naar Befalingsmandspersonalet paa en Maade staaer under to Autoriteter. Naar det staaer under een Autoritet, kan han bedst afgjøre,

Kettelese:

Sp. 899. R. 18 f. o. „Situationen“ læs: „Traditionen“.